

cascar las nueces á muela limpia, y llamarla, sin embargo, *Arrazola*; y en virtud de la segunda hallarse un *Suazua* á quien en su origen cuadrase perfectamente el nombre, y que hoy tuviese, sin embargo, su contorno tan calvo como un queso de Holanda, y tan desprovisto de combustible que sus moradores se vieses obligados á calentarse á fuerza de patadas.

Es cuanto le ocurre decir á su affmo. y s.s.

EZEQUIEL ECHEBARRIA.

MUNDUKO GAUZEN EZEREZTASUNA.

«Lurreko gauzak gauza charrak dira, ta ez daude luzaro, ez, era batean. Gaur loretan bezala arkitzen diran gauzak bigarko edo laster igartuak daude, ustelduak daude, illak dautza, edo ez dira arkitzen leneko eran. Gaur nai dugunaz aspertuak gaude bigar; orain ongi deritzagunari ezin gero begiratu diogu, ta askotan begitan arturik dadukagu, len ezingeagorano maitatzen genuena. Eritasunak edo naigabe batek illuntzen ditu egunik argienak edo kezaz betetzen ditu biotzik ariñenak. Aurtasunari darraiko gaztetasuna, oni urrengo sasoa, sasoiari zartasuna, ta zartasunari eriotza; ta askotan eriotzak urratzen ditu zartasunerako, sasoiarako edo gastetasunerako bideak; eta bizi dedilla bat luzaro edo ill dedilla lenago, beti dabill aldarteka ta era edo estadu batetik bestera. Asierarik bagekoa, aldarterik ez duena, ta beti ta beti era batean ta nai bezala arkitzen dena, Jauna da bakarrik.....»

(SEBASTIAN DE MENDIBURU. *Jesusen amore-nequeei dagozten cembait otoitzgai.*—I.ko Zatia, pág. 55).
